

SEKSIONI I KATËRT
ÇËSHTJA LASKA DHE LIKA KUNDËR SHQIPËRISË
(Ankimet nr. 12315/04 dhe 17605/04)

VENDIM

STRASBURG
20 prill 2010

Ky vendim do të marrë formë të prerë në rrethanat e përcaktuara në nenin 44 § 2 të Konventës. Ai mund t'i nënshtrohet rishikimit redaktues.

Në çështjen Laska dhe Lika kundër Shqipërisë,
Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Katërt), duke gjykuar si dhomë e përbërë nga:

Nicolas Bratza, president
Lech Garlicki,
Giovanni Bonello,
Ljiljana Mijović,
Päivi Hirvelä,
Ledi Bianku,
Nebojša Vučinić, gjyqtarë,
dhe Fatoş Aracı, zëvendësregjistruer i Seksionit,
pas shqyrtimit me dyer të mbyllura, më 12 janar 2010 dhe 23 mars 2010,
shpall vendimin e mëposhtëm, i cili u miratua në datën e fundit të përmendur:

PROCEDURA

1. Çështja e ka zanafillën në dy ankime (nr. 12315/04 dhe 17605/04) kundër Republikës së Shqipërisë, depozituar pranë Gjykatës sipas nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (Konventa) nga dy shtetas shqiptarë, z. Vladimir Laska dhe z. Artur Lika (ankuesit), më 8 mars 2004.

2. Ankuesit u përfaqësuan nga z. A. Dobrush i Qendrës Europiane për të Drejtat e Romëve dhe më pas u bashkëpërfaqësuan nga Komiteti Shqiptar i Helsinkit. Qeveria Shqiptare (Qeveria) u përfaqësua nga agjentja e asaj kohe, znj. S. Meneri, dhe, në vijim të parashtrimit të komenteve të saj mbi pretendimin e ankuesit për një dëmshpërblim të drejtë, nga agjentja e saj, znj. E. Hajro.

3. Ankuesit u ankuan sipas nenit 3 të Konventës se ata i ishin nënshtroar keqtrajtimit gjatë marrjes në pyetje nga ana e policisë për t'i detyruar të pranonin shkeljet e supozuara. Gjithashtu bazuar në nenin 6 § 1 të Konventës ata u ankuan për padrejtësi të procedimeve gjyqësore.

4. Më 10 tetor 2007 zëvendës-presidenti i Seksionit, të cilit i ishte caktuar çështja, vendosi ta njoftojë Qeverinë për ankimet. Sipas dispozitave të nenit 29 § 3 të Konventës, u vendos të shqyrtohej themeli i ankimeve në të njëjtën kohë me pranueshmërinë e tyre.

5. Secila nga palët, ankuesit dhe Qeveria, parashtruan vërejtjet e tyre me shkrim (rregulli 59 § 1).

FAKTET

I. RRETHANAT E ÇËSHTJES

6. Të dy ankuesit kanë lindur në vitin 1980 dhe aktualisht vuajnë dënimin me burgim në burgun e Burrelit, në Shqipëri.

A. Arrestimi i ankuesve

7. Më 31 mars 2001 në mëngjes, tre persona të veshur me kapuçë me ngjyrë blu dhe të

bardhë, grabitën një mikrobus në linjën ndërmjet Tiranës dhe Kukësit. Ata ishin të armatosur me dy kallashnikovë dhe një thikë. Pasi kanë marrë paratë dhe stolitë e pasagjerëve, ata janë larguar nga vendi i ngjarjes pa shkaktuar viktima.

8. Disa orë pas ngjarjes, policia kontrollon shtëpitë pranë vendngjarjes, duke përfshirë edhe atë të z. Lika (ankuesi i dytë), ku ai po hante drekë me babain e tij, vëllain e tij, B.L., dhe shokun e tij, z. Laska (ankuesi i parë).

9. Oficerët e policisë kanë kryer kontrollin e mësipërm në mungesë të avokatit të ankuesve.

10. Sipas raportit të kontrollit të policisë, policia gjeti në xhepin e xhaketës së ankuesit të parë dy bluza pambuku dhe një cohë ngjyrë blu, të bëra në kapuçë. Për më tepër, në afërsi të shtëpisë ata gjetën disa granata, por nuk arritën të gjejnë mallra të vjedhura apo armë që kishin qenë në posedim të agresorëve.

11. Ankuesit, B.L., dhe babai u shoqëruan në polici për t'u pyetur. Ankuesi i parë kërkoi, por iu refuzua prania e avokatit të tij (H.B.). Ai kundërshtoi të ketë pasur në zotërim të tij një kapuç apo lloj tjetër maske, si dhe akuzoi policinë për manipulimin e provave.

12. Në të njëjtën ditë, oficerët e policisë të ngarkuar me hetimin vazhduan me identifikimin e personave dhe sendeve të viktimave të grabitjes, sipas neneve 171 dhe 172 të Kodit të Procedurës Penale (KPP). Avokati i ankuesve nuk ishte i pranishëm.

13. Në lidhje me identifikimin e personave, ankuesit dhe B.L., të veshur me kapuçë blu dhe të bardhë të bëra në shtëpi, dhe dy persona të tjerë të veshur me kapuçë të zinj, janë vendosur në rresht në të njëjtën dhomë në mënyrë që të identifikoheshin. Pavarësisht nga fakti se policia ndryshoi pozicionin e personave në dhomë, viktimat identifikuan vazhdimisht personat me kapuçë blu dhe të bardhë si agresorë, që do të thotë ankuesit dhe B.L.

14. Në lidhje me identifikimin e objekteve, viktimave iu kërkua të identifikojnë kapuçat e përdorur nga agresorët, duke zgjedhur ndërmjet dy kapuçave të zinj, dy kapuçave të bardhë dhe një blu. Viktimat identifikuan kapuçat e bardhë dhe blu njëjloj me ato të veshur nga agresorët.

15. Në orën 21.30 në të njëjtën ditë, ankuesit dhe B.L. u arrestuan me dyshimin për grabitje të armatosur. Ata u pyetën nga policia në mungesë të një avokati, pavarësisht nga fakti se B.L. ishte i mitur në atë periudhë dhe se ankuesit kishin kërkuar haptazi praninë e një avokati. Ankuesi i parë pranoi se kishte në zotërim të tij një bluzë pambuku të bardhë, të shndërruar nga F.N., një oficer policie i ngarkuar me hetimet, në një kapuç të bërë në shtëpi. Ankuesi i dytë deklaroi se bluza prej pambuku e bardhë që ishte gjetur në posedim të ankuesit të parë nuk ishte e tij.

16. Më 2 prill 2001 ankuesit dhe B.L. u akuzuan për grabitje të armatosur dhe për armëmbajtje pa leje. Ata u pyetën nga prokurori në të njëjtën ditë. Ankuesi i parë kërkoi të përfaqësohej nga H.B. Ankuesi i dytë kërkoi të mbrohej nga një avokat.

B. Procedimet gjyqësore kundër ankuesve

17. Më 29 qershor 2001 Zyra e Prokurorit të Përgjithshëm (ZPP) kërkoi të inspektojë dosjen penale të hetimit në lidhje me ankuesin e dytë. Më 10 shtator 2001 ZPP pranoi çështjen duke u angazhuar për gjykimin e saj.

18. Më 11 shtator 2001, prokurori dërgoi ankuesit dhe B.L. për gjykim me akuzën e grabitjes së armatosur dhe armëmbajtje pa leje.

19. Gjatë seancës gjyqësore të datës 26 nëntor 2001 pranë Gjykatës së Rrethit Pukë, (Gjykata e Rrethit), ankuesit kundërshtuan akuzat kundër tyre dhe i kërkuan gjykatës vendase ta deklaronte të pavlefshëm identifikimin e kryer nga policia të personave dhe objekteve, meqenëse përbënte shkelje të dispozitave përkatëse të KPP. Për më tepër, ata akuzonin oficerët e policisë të ngarkuar me hetimin për manipulimin e provave kundër tyre, për këtë arsye ankuesit i kërkuan gjykatës të thërrasë oficerët e policisë si dëshmitarë dhe të paraqesin në gjyq sendet e konsideruara nga policia si kapuçë, por të cilat ishin, sipas mendimit të tyre, bluza pambuku të thjeshta. Ankuesit i kërkuan gjykatës vendase për të përjashtuar provat e paligjshme kundër tyre. Në lidhje me akuzën për armëmbajtje pa leje, ankuesit pohuan se hetimi nuk kishte arritur të gjente armët e përdorura nga shkelësit e ligjit gjatë grabitjes, si dhe nuk ishte provuar që granatat e gjetura ishin në posedim të tyre. Të dy ankuesit u përfaqësuan nga i njëjti mbrojtës, P.Gj.

20. Më 24 maj 2002 gjykata e rrethit rrëzoi kërkesën e ankuesve për të thirrur si dëshmitarë oficerët e policisë, pa dhënë arsytet. Pavarësisht faktit që gjykata konstatoi disa parregullsi gjatë fazës së hetimeve (si mungesa e avokatit gjatë pyetjes së ankuesve dhe gjatë identifikimit të personave dhe

objekteve), gjykata i shpalli ankuesit fajtorë për grabitje të armatosur bazuar në identifikimin e dëshmitarëve okularë të ankuesve si shkelës të ligjit. Për më tepër, gjykata i shpalli ankuesit fajtorë për armëmbajtje pa leje të dy kallashnikovëve, si dhe B.L. fajtor për posedim të një thike. Meqenëse nuk janë gjetur armë, dënimi i ankuesve është bazuar në deklaratat e dëshmitarëve okularë. Gjukata i dënoi ankuesit me trembëdhjetë vjet burg dhe B.L. me pesë vjet burg. Ankuesit janë urdhëruar të vuajnë dënimin e tyre në një burg të sigurisë së lartë.

21. Më 29 maj 2002 ankuesit iu drejtuan Gjykatës së Apelit Shkodër (Gjukata e Apelit), për arsye se vendimi i gjykatës së rrethit ishte rezultat i procedurave të padrejta. Ata argumentuan që identifikimi është kryer në shkelje flagrante të neneve 171-175 të KPP meqenëse ata mbanin veshur të njëjtët kapuç gjatë paradës së identifikimit. Kërkesa e avokatëve të tyre mbi pavlefshmërinë e veprimeve në lidhje me identifikimin, ishte refuzuar nga gjykata. Gjithashtu ata deklaruan që asnjë nga provat materiale (kapuçat), siç u kërkua nga ata vetë, nuk u paraqitën në procedimet gjyqësore. Për më tepër, autoritetet nuk kanë arritur të gjejnë paratë dhe armët që janë përdorur gjatë grabitjes.

22. Më 9 shtator 2002, gjykata e apelit la në fuqi vendimin e gjykatës së rrethit.

23. Më 7 tetor 2002 ankuesit apeluan pranë Gjykatës së Lartë. Ata u bazuan në të njëjtat argumente të ankimit si para gjykatës së apelit. Gjithashtu ata pretenduan që të dy janë përfaqësuar nga i njëjti mbrojtës para gjykatave më të ulëta, në një kohë kur në dëshmitë e tyre kishte mospërputhje gjatë hetimeve penale.

24. Më 26 dhjetor 2002 Gjukata e Lartë e shpalli ankimin të papranueshëm meqenëse argumentet e tij ishin jashtë fushës së veprimit të nenit 432 të KPP.

25. Në një datë të pacaktuar ankuesi i parë depozitoi një ankesë pranë Gjykatës Kushtetuese mbi padrejtësinë e procedimeve gjyqësore. Ai u bazua në të njëjtat argumente të ngritura pranë gjykatës së apelit dhe Gjykatës së Lartë.

26. Më 17 shtator 2004 Gjukata Kushtetuese, me trup gjykues prej tre gjyqtarësh, e deklaroi ankimin të papranueshëm. Ajo vendosi që ankimet e ankuesve nuk ngrinin çështje që lidhen me gjykimin e drejtë, por kryesisht kishin të bënin me vlerësimin e provave, gjë që ishte funksion i gjykatave më të ulëta.

C. Pretendimi për keqtrajtim nga policia

27. Ankuesit pretenduan që janë keqtrajtuar nga F.N. dhe oficerë të tjerë të policisë gjatë marrjes në pyetje. Ata pretendonin se janë lidhur me litarë, rrahur dhe lagur me ujë të ftohtë gjatë hetimeve.

28. Në seancën gjyqësore të datës 26 nëntor 2001 pranë gjykatës së rrethit, ankuesit pretenduan se janë keqtrajtuar nga oficerët e policisë të ngarkuar me hetimet, në atë që ky i fundit ishte përpjekur të detyronte ata të pranonin grabitjen dhe të tregonin vendndodhjen e mallrave të vjedhura dhe armëve të përdorura. B.L. dhe ankuesit kanë dhënë të njëjtin përshkrim për keqtrajtimin e pretenduar.

29. Më 24 maj 2002 Gjukata e Rrethit rrëzoi kërkesat e ankuesve duke argumentuar që ato janë parashtruar përtej afatit gjashtëmujor. Në vendim nuk është përmendur asnjë bazë ligjore.

II. E DREJTA NDËRKOMBËTARE DHE E BRENDSHME PËRKATËSE DHE PRAKTIKA

A. E drejta e brendshme përkatëse dhe praktika

1. Kodi i Procedurës Penale

30. Kodi shqiptar i Procedurës Penale (KPP) në pjesët përkatëse vijon si më poshtë:

Neni 171: Identifikimi i personave

1. Kur lind e drejta për identifikimin e një personi, autoriteti procedues fton personin që duhet të bëjë identifikimin që të përshkruajë personin (që do të identifikohet), në lidhje me të gjitha shenjat që ai/ajo kujton dhe personi pyetet nëse ai/ajo është thirrur më parë për të bërë identifikimin dhe për rrethana të tjera, të cilat mund të ndihmojnë në saktësinë e identifikimit.

2. Veprimet e parashikuara në paragrafin 1 dhe deklaratat e bëra nga personi që bën identifikimin shënohen në regjistër.

3. Moszbatimi në përputhje me dispozitat e paragrafëve 1 dhe 2 përbën shkak për pavlefshmërinë e identifikimit.

Neni 172: Kryerja e identifikimit

1. Autoriteti procedues, pasi largon personin që do të bëjë identifikimin, siguron praninë e të paktën dy personave, të cilët të duken mundësisht sa më të ngjashëm, me personin që do të identifikohet. Më pas fton këtë të fundit për të zgjedhur vendin e tij/saj në lidhje me të tjerët, duke u kujdesur që t'i duket portreti, sa më shumë që të jetë e mundur, në të njëjtat rrethana në të cilat ai/ajo do të ishte parë nga personi i thirrur për të bërë identifikimin. Pasi shfaqet personi që do të bëjë identifikimin, gjykata e pyet këtë të fundit nëse ai/ajo njih ndonjërin prej personave të pranishëm për identifikim, dhe nëse po, të tregojë personin që ai/ajo njih, si dhe të përcaktojë nëse ai/ajo është i sigurtë.

2. Kur ka arsye të besohet se personi i thirrur për të bërë identifikimin mund të jetë i frikësuar ose i ndikuar nga prania e personit që do identifikohet, autoriteti procedues urdhëron kryerjen e veprimit pa e parë ky i fundit të parin.

3. Regjistrimi duhet të përshkruajë mënyrën e kryerjes së identifikimit. Nëse kjo gjë nuk mundësohet, identifikimi bëhet i pavlefshëm. Për qëllime regjistrimi, autoriteti procedues mund të urdhërojë që kryerja e identifikimit të fotografohet apo filmohet.

Neni 173: Identifikimi i objekteve

1. Kur duhet të kryhet identifikimi i provave materiale apo objekteve të tjera në lidhje me veprën penale, autoriteti procedues vepron në përputhje me rregullat për identifikimin e personave në masën që ato janë të zbatueshme.

2. Pas zbulimit, nëse është e mundur, e të paktën dy objekteve të ngjashme me atë që do të identifikohet, autoriteti procedues pyet personin e thirrur për të identifikuar nëse ai/ajo njih ndonjë prej tyre dhe, nëse përgjigja është po, e fton atë të deklarojë cilin prej objekteve ai/ajo njih, si dhe të përcaktojë nëse është i/e sigurt.

3. Regjistrimi duhet të përshkruajë mënyrën e kryerjes së identifikimit. Nëse kjo gjë nuk mundësohet, identifikimi bëhet i pavlefshëm.

Neni 175: Identifikimi nga disa persona

1. Kur disa persona thirren për të dëshmuar për të njëjtin person apo objekt, autoriteti procedues e kryen atë duke i marrë një nga një në veçanti, duke ndaluar komunikimin ndërmjet personit që ka bërë identifikimin dhe atyre që do të bëjnë identifikimin më vonë.

2. Kur një person duhet të identifikojë disa persona ose objekte, autoriteti procedues urdhëron që personi apo objekti që do identifikohet të vendoset ndërmjet personave apo objekteve të tjera.

3. Dispozitat e neneve 171, 172 dhe 173 të KPP janë të zbatueshme.

Neni 205: Kontrolli i ambientit

1. Të pandehurit, kur është i pranishëm, dhe personit i cili posedon ambientet që do t'i nënshtrohen kontrollit, i jepet një kopje e urdhërkontrollit, duke i informuar ata për të drejtën për të kërkuar praninë e një personi tek i cili kanë besim.

2. Kur personat e përcaktuar në paragrafin 1 mungojnë, një kopje i jepet të afërmit, komshiut ose kolegut.

3. Autoriteti procedues mund të kontrollojë personat e pranishëm nëse gjykon që ata mund të fshehin prova materiale ose objekte në lidhje me veprën penale. Ai mund të urdhërojë që personat e pranishëm nuk mund të largohen përpara përfundimit të kontrollit dhe mund të përdorë forcën për t'i mbajtur ata që largohen.

Neni 256: Pyetja e të arrestuarit ose të ndaluarit

Prokurori pyet personin e arrestuar ose të ndaluar në prani të avokatit të zgjedhur apo të caktuar. Ai njofton personin e arrestuar apo të ndaluar mbi faktet për të cilat ai po ndiqet dhe arsyet e hetimit, duke i bërë të njohur informacionin në dispozicion për akuzën dhe, kur hetimi nuk dëmtohet, edhe burimet.

Neni 380: Provat e përdorura nga gjykata

Në marrjen e vendimit gjykata nuk përdor prova të ndryshme nga ato që janë marrë ose konfirmuar gjatë gjykimit.

31. Nenet 449–461 të KPP rregullojnë zbatimin për rishqyrtim të vendimit përfundimtar. Sipas neni 451, i akuzuari ose prokurori mund të depozitojë një kërkesë për rishqyrtim në përputhje me argumentet e kufizuara për rishqyrtim që gjenden në nenin 450. Kërkesa i parashtrahet Gjykatës së Lartë, e cila mund të vendosë refuzimin ose pranimin e saj (neni 453).

Vendimi i Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë nr. 6 i datës 11 tetor 2002

32. Në përpjekje për të harmonizuar praktikën ligjore, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë filluan shqyrtimin gjyqësor të vendimit nr. 6 të datës 11 tetor 2002. Pjesët përkatëse të vendimit vijnë:

“(…) Është e ditur që rishqyrtimi i vendimeve përfundimtare është një mjet ligjor i jashtëzakonshëm, i vetmi, që është parashikuar nga ligjvënësit në KPP për të ndrequr gabimet gjyqësore (në lidhje me vendimet përfundimtare të gjykatës).

Gjykimi i zhvilluar, si rezultat i rishqyrtimit [procedurave], nuk kufizohet me një shqyrtim të thjeshtë (në kuptimin më të ngushtë të fjalës) të gjykimit të mëparshëm. Në përfundimin e saj, gjykata pasi shqyrton faktet, rrethanat dhe provat e parashtruara nga palët, të marra së bashku dhe në bashkërendim me provat, rrethanat dhe faktet e administruara dhe shqyrtuara gjatë gjykimit të mëparshëm, mund të arrijë në një përfundim të ndryshëm, aq sa të shpallë një vendim në kundërshtim të plotë me të mëparshmin. (...).

Kjo është arsyeja pse ligjvënësi lejoi shqyrtimin në raste të përcaktuara qartë, të cilat përcaktohen qartë në një dispozitë të veçantë të KPP, veçanërisht në nenin 450 (...). Sipas kësaj dispozite, shqyrtimi mund të kërkohej nga palët vetëm nëse ekziston një nga kushtet të parashikuara qartë në të.”.

B. E drejta ndërkombëtare përkatëse

1. Rekomandimi nr. R (2000) 2 i Komitetit të Ministrave të Këshillit të Europës për shtetet anëtare mbi rishqyrtimin apo rihapjen e çështjeve të caktuara në nivel vendi pas vendimeve të Gjykatës Europiane të të Drejtave të Njeriut.

33. Më 19 janar 2000, në takimin e 694 të zëvendësministrave, Komiteti i Ministrave të Këshillit të Europës miratoi Rekomandimin nr. R (2000) 2 mbi rishqyrtimin dhe rihapjen e çështjeve të caktuara në nivel vendi pas vendimeve të Gjykatës Europiane të të Drejtave të Njeriut:

“Komiteti i Ministrave, sipas kushteve të nenit 15.b të Statutit të Këshillit të Europës;

Duke pasur parasysh se qëllimi i Këshillit të Europës është që të sjellë një bashkim më të ngushtë ndërmjet anëtarëve të saj;

Duke pasur parasysh Konventën për mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (e njohur më tej Konventa);

Duke vënë në dukje se në bazë të nenit 46 të Konventës për të Drejtat e Njeriut dhe Liritë Themelore (Konventa) Palët Kontraktuese kanë pranuar detyrimin që t'i përmbahen vendimit përfundimtar të Gjykatës Europiane të të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore në çdo çështje në të cilën ata janë palë dhe që Komiteti i Ministrave mbikëqyr zbatimin e tij;

Duke sjellë në mendje se në rrethana të caktuara detyrimi i lartpërmendur mund të sjellë miratimin e masave, të ndryshme nga dëmshpërblimi i drejtë dhënë nga Gjykata në përputhje me nenin 41 të Konventës dhe/ose masa të përgjithshme, të cilat sigurojnë që pala e dëmtuar është vënë sa është e mundur në të njëjtën situatë që ishte para shkeljes së Konventës (*restitutio in integrum*);

Duke vënë në dukje se i takon autoriteteve kompetente të Shtetit të paditur që të vendosë se çfarë masash janë më të përshtatshme për të arritur *restitutio in integrum*, duke marrë parasysh mjetet në dispozicion sipas sistemit ligjor kombëtar;

Duke sjellë në mendje, megjithatë, që praktika e Komitetit të Ministrave në mbikëqyrjen e ekzekutimit të vendimeve të Gjykatës tregon që në rrethana të veçanta rishqyrtimi i çështjes apo rihapja e procedurave ka provuar të jetë më efikas, nëse jo, i vetmi mjet për arritjen e *restitutio in integrum*;

I. Fton, Palët Kontraktuese që në dritën e këtyre konsideratave të sigurojnë ekzistencën në nivel kombëtar të mundësive të mjaftueshme për të arritur, sa më shumë të jetë e mundur, *restitutio in integrum*;

II. Nxit Palët Kontraktuese, në veçanti, që të shqyrtojnë sistemet e tyre kombëtare ligjore me qëllim që të sigurojnë ekzistencën e mundësive të mjaftueshme për rishqyrtimin e çështjes, duke përfshirë rihapjen e procedimeve, në rastet ku Gjykata ka konstatuar shkelje të Konventës, veçanërisht ku:

i) pala e dëmtuar vazhdon të vuajë pasoja shumë të rënda negative si pasojë e rezultatit të

vendimit vendas për çështjen, të cilat nuk rregullohen në mënyrë të mjaftueshme nga shpërblimi i drejtë dhe nuk mund të korrigjohen përveçse me rishqyrtim apo rihapje; dhe

ii) vendimi i Gjykatës të çon në përfundimin se

a) vendimi vendas i kundërshtuar është në themel në kundërshtim me Konventën; ose

b) shkelja e konstatuar bazohet në gabime procedurale ose mangësi të një rëndësie të tillë sa që hidhet dyshim serioz mbi rezultatin e procedimeve vendase të ankimura.”.

34. Memorandumi shpjegues mbi Rekomandimin R (2000) 2 në lidhje me këtë çështje parashikon, se:

“...Paragrafi 1 përcakton parimin bazë sipas rekomandimit që të gjitha viktimave të shkeljeve të Konventës duhet t’u njihet e drejta, sa të jetë e mundur, për një *restitutio in integrum* efektiv. Për rrjedhojë, Palët Kontraktuese duhet të shqyrtojnë sistemet e tyre ligjore me qëllim që të sigurojnë ekzistencën e mundësive të duhura...”.

2. Detyrimet e shteteve sipas të drejtës ndërkombëtare të përgjithshme

35. Neni 35 i projekt neneve të Komisionit të së Drejtës Ndërkombëtare mbi Përgjegjësinë e Shteteve për Akte të Paligjshme Ndërkombëtare (miratuar nga Asambleja e Përgjithshme në sesionin e saj të 53-të (2001), dhe paraqitur në të dhënat zyrtare të Asamblesë së Përgjithshme, Sesioni i 56-të, shtojca nr. 10 (A/56/10)) formulohet si më poshtë:

Neni 35: Dëmshpërblimi

“Një shtet përgjegjës për një akt të paligjshëm ndërkombëtar ka detyrimin të dëmshpërblejë, pra, të ripërcaktojë situatën që ekzistonte përpara kryerjes së aktit të paligjshëm ndërkombëtar, me kusht dhe në masën që dëmshpërblimi:

a) nuk është materialisht i pamundur;

b) nuk përfshin një barrë nga e gjithë pjesa e përfutur që rrjedh nga dëmshpërblimi në vend të kompensimit.”.

E DREJTA

36. Ankuesit u ankuan sipas nenit 3 të Konventës se i janë nënshtruar keqtrajtimit gjatë marrjes në pyetje nga policia për t’i detyruar ata të pranojnë shkeljet e pretenduara.

Neni 3 i Konventës parashikon:

“Askush nuk duhet t’i nënshtrohet torturës ose trajtimit çnjerëzor ose degradues ose dënimit.”.

37. Gjithashtu, ata u ankuan për padrejtësi të procedimeve gjyqësore kundër tyre sipas nenit 6 § 1 të Konventës.

Neni 6 § 1 i Konventës, në lidhje me këtë çështje, vijon:

“Në përcaktimin e ... çdo akuze penale kundrejt tij, çdo person ka të drejtën e një procesi ... të drejtë ligjor ... nga [një] ... gjykatë ...”.

I. BASHKIMI I ANKIMEVE

38. Duke pasur parasysh se dy ankimet kanë të bëjnë me të njëjtat fakte, ankesa dhe procedime gjyqësore, Gjykata vendos që ato duhet të bashkohen sipas rregullit 42 § 1 të rregullores së Gjykatës.

II. PRANUESHMËRIA E ANKESAVE

A. Ankesa për keqtrajtim të pretenduar nga oficerët e policisë

39. Pala Shqiptare parashitroi që ankuesit nuk i kanë raportuar autoriteteve pretendimet e tyre për keqtrajtim gjatë hetimit penal. Ata nuk kanë shprehur këtë ankesë as gjatë apelineve të tyre në Gjykatën e Apelit dhe Gjykatën e Lartë.

40. Ankuesit pohuan që, në rrethanat e çështjes, një referencë e thjeshtë e mosshërimit nuk mund të lirojë Qeverinë Shqiptare nga detyrimi i saj sipas Konventës apo të paraqitet si një argument i besueshëm para kësaj Gjykate.

41. Gjykata thekson se rregulli i shterimit të mjeteve ligjore vendase sipas nenit 35 të Konventës detyron ata që kërkojnë të paraqesin çështjen e tyre kundër shtetit para Gjykatës, të përdorin së pari mjetet ligjore të parashikuara nga sistemi ligjor kombëtar (shih Handyside k. Mbretërisë së Bashkuar, 7 dhjetor 1976, § 48, seria A nr. 24). Ankesat duhej t’i ishin bërë organeve vendase të duhura, të paktën në thelb dhe në përputhje me kushtet formale dhe afatet e përcaktuara në të drejtën vendase dhe, më tej, mund të përdorej çdo mjet procedural që mund të pengonte shkeljen e Konventës (shih Cardot k. Francës, 19 mars 1991, § 34, seria A nr. 200).

42. Gjykata konstaton se më 24 maj 2002 gjykata e rrethit rrëzoi kërkesën e ankuesve për keqtrajtim të pretenduar duke argumentuar se ishte e ndaluar në atë periudhë. Nga dosja e çështjes nënkuptohet që ankuesit nuk apeluan kundër këtij vendimi. Gjithashtu ata nuk e ngritën këtë ankesë, të paktën në thelb, në apelimet e tyre pranë gjykatës së apelit dhe Gjykatës së Lartë. Gjykata arrin në përfundimin që ankuesit nuk shteruan mjetet ligjore vendase të ofruara nga sistemi ligjor vendas. Si rrjedhim, ajo rrëzon ankesën e ankuesve në përputhje me nenin 35 §§ 1 dhe 4 të Konventës.

B. Ankesa për padrejtësinë e procedimeve gjyqësore

1. Mosshterimi i mjeteve ligjore vendase

a. Për sa i përket mosparaqitjes nga ankuesi i dytë të një apeli kushtetues.

43. Qeveria parashtroi që ankuesi i dytë nuk ka apeluar pranë Gjykatës Kushtetuese në lidhje me ankesën e tij për padrejtësi të procedimeve gjyqësore. Ajo i kërkoi Gjykatës të deklarojë ankesën e tij të papranueshme për mosshterim të mjeteve ligjore vendase.

44. Ankuesi i dytë parashtroi që nuk kishte mundësi të arsyeshme për sukses pranë Gjykatës Kushtetuese duke pasur parasysh faktin që apeli i ankuesit të parë ishte rrëzuar.

45. Gjykata konstaton që sipas nenit 35 një ankues duhet të bëjë rekurs normal për mjete ligjore, të cilat janë të vlefshme dhe të mjaftueshme për të siguruar rishqyrtimin në lidhje me shkeljet e pretenduara. Ekzistenca e mjeteve ligjore në fjalë duhet të jetë mjaft e sigurt, jo vetëm në teori por edhe në praktikë, mungesa e të cilave sjell edhe mungesën e aksesit dhe efektivitetit të domosdoshëm (shih Aksoy k. Turqisë, 18 dhjetor 1996, § 51, raporte të gjykimeve dhe vendimeve 1996-VI). Një ankues nuk mund të konsiderohet se nuk ka shteruar mjetet ligjore vendase nëse ai ose ajo mund të tregojë, duke paraqitur praktikën ligjore vendase përkatëse ose çdo dëshmi tjetër përkatëse, se një mjet ligjor i vlefshëm të cilin ai ose ajo nuk e ka përdorur, ishte i detyruar të dështojë (shih Kleyn dhe të tjerë k. Holandës [GC], nr. 39343/98, 39651/98, 43147/98 dhe 46664/99, § 156, GJEDNJ 2003-VI).

46. Gjykata vëren që ankuesi i parë depozitoi një ankesë pranë Gjykatës Kushtetuese. Ai u bazua në të njëjtat argumente apeli që të dy ankuesit kishin depozituar pranë gjykatës së apelit dhe Gjykatës së Lartë. Ankesa e ankuesit të parë u deklarua e papranueshme nga Gjykata Kushtetuese (shih paragrafët 25–26 më lart).

47. Duke pasur parasysh përfundimin e apelit të ankuesit të parë në Gjykatën Kushtetuese, Gjykata konsideron se çdo apel i depozituar nga ankuesi i dytë në Gjykatën Kushtetuese, i cili do të bazohej në të njëjtat argumente apeli si ato të ngritura nga ankuesi i parë, do të kishin pak ose asnjë perspektivë të arsyeshme për sukses. Si rrjedhim, ankesa e ankuesit të dytë nuk mund të refuzohet për mosdepozitim të saj në Gjykatën Kushtetuese në kuptim të nenit 35 § 1 të Konventës.

48. Për rrjedhojë Gjykata rrëzon kundërshtimin e Qeverisë.

b) Për sa i përket mundësisë që ankuesit të kërkojnë rishqyrtim të vendimit të tyre përfundimtar.

49. Në komentet e tyre të mëtejshme për vërejtjet e ankuesve, Qeveria paraqiti një shkresë të GPO të datës 16 prill 2008 duke deklaruar që “pas verifikimeve të dosjes hetimore penale të [ankuesve], janë konstatuar parregullsi procedurale në kryerjen e disa veprimeve hetimore.” Qeveria pretendonte që ankuesit duhej të kërkonin rishqyrtim të vendimit të tyre përfundimtar në përputhje me nenin 450 të KPP, sipas shkresës së prokurorit.

50. Gjykata thekson se një ankesë për rigjykim ose mjet ligjor të jashtëzakonshëm të ngjashëm, si rregull, nuk mund të merret në konsideratë me qëllim zbatimin e nenit 35 § 1 të Konventës (shih gjithashtu, Williams k. Mbretërisë së Bashkuar (dec.), nr. 32567/06, 17 shkurt 2009).

51. Gjykata vëren se shqyrtimi i vendimit përfundimtar të gjykatës sipas nenit 450 të KPP përbën një mjet ligjor të jashtëzakonshëm (shih paragrafin 32 më lart). Në këto rrethana, Gjykata konsideron që ankuesve nuk u është kërkuar të shterojnë këtë mjet ligjor.

52. Nëse parashtrimi i Qeverisë do të interpretohej me efektin se ankuesit nuk kishin statusin e “viktimës”, Gjykata konstaton se një vendim ose masë në favor të një ankuesi, në parim, nuk është e mjaftueshme për të privuar atë nga statusi i tij si një “viktimë” në qoftë se autoritetet shqiptare nuk e kanë njohur, shprehimisht ose në thelb, dhe pastaj kanë ofruar rishqyrtim për shkelje të Konventës (shih, për shembull, Eckle k. Gjermanisë, vendimi i datës 15 korrik 1982, seria A nr. 51, p. 32, §§ 69 e në vazhdim; dhe Dalban k. Rumanisë [GC], nr. 28114/95, § 44, GJEDNJ 1999-VI). Në çështjen në fjalë, Qeveria nuk parashtroi asnjë deklaratë për të njohur ndonjë shkelje të Konventës. Po kështu shkresa e autoriteteve e datës 16 prill 2008, për shkaqet e përmendura në paragrafët e mësipërm, nuk

mund të caktojë rishqyrtimin e duhur dhe të kërkuar.

53. Si rrjedhim, Gjykata rrëzon kundërshtimin e Qeverisë.

c) Përfundimi

54. Gjykata konsideron se ankesat e ankuesve sipas nenit 6 të Konventës ngrejnë çështjet e faktit dhe të drejtës të cilat janë mjaft serioze që përcaktimi i tyre të varet në shqyrtimin e themelit. Nuk janë përcaktuar argumente të tjera për t'i deklaruar ato të papranueshme. Si rrjedhim Gjykata i deklaron ato të pranueshme. Në përputhje me vendimin e saj për të zbatuar nenin 29 § 3 të Konventës (shih paragrafin 4 më lart), Gjykata do të shqyrtojë menjëherë themelin e këtyre ankesave.

III. SHKELJA E PRETENDUAR E NENIT 6 § 1 TË KONVENTËS

A. Parashtrimet e palëve

55. Ankuesit përsëritën pozicionin e tyre që procedurat e ndjekura nga gjykatat vendase përbënin një mohim të së drejtës së tyre për gjykim të drejtë. Ata deklaruan se refuzimi nga ana e gjykatave për të paraqitur prova, mbi bazën e të cilave ata ishin dënuar (kapuç), përbënte shkelje të dispozitave vendase. Gjithashtu ata kundërshtuan rregullsinë e procedurës së identifikimit që është përdorur nga autoritetet vendase.

56. Qeveria parashtrroi që procedura e identifikimit është kryer në përputhje me procedurat e përcaktuara në ligj dhe që gjykatat vendase kanë vlerësuar saktë të gjitha provat.

B. Vlerësimi i Gjykatës

1. Parimet e përgjithshme të aplikueshme në këtë çështje

57. Si rregull i përgjithshëm i takon gjykatave vendase të vlerësojnë provat para tyre, si dhe lidhjen e provave që i akuzuari kërkon të paraqesë. Megjithatë, Gjykata duhet të përcaktojë nëse procedimet gjyqësore të konsideruara si një e tërë, duke përfshirë edhe mënyrën në të cilën janë marrë provat, kanë qenë të drejta sipas nenit 6 § 1 të Konventës (shih Balliu k. Shqipërisë, nr. 74727/01, § 42, 16 qershor 2005).

58. Një aspekt themelore të së drejtës për gjykim të drejtë është që procedimet gjyqësore penale, duke përfshirë elementë të procedimeve të tilla që lidhen me procedurën, duhet të jenë kundërshtuese dhe që duhet të ketë barazi të krahëve ndërmjet prokurorisë dhe mbrojtjes (shih Jasper k. Mbretërisë së Bashkuar [GC], nr. 27052/95, § 51, 16 shkurt 2000).

59. E drejta për gjykim kundërshtues nënkupton në parim mundësinë që palët në gjykimin penal të kenë njohuri dhe të komentojnë të gjitha provat e paraqitura ose vëzhgimet e depozituara për të influencuar në vendimin e gjykatave (shih Vermeulen k. Belgjikës, 20 shkurt 1996, § 33, raportet e gjyqësorëve dhe vendimeve 1996-I).

60. Parimi i barazisë së krahëve kërkon “një balancë të drejtë ndërmjet palëve”, ku secilës palë duhet t'i jepet mundësia e arsyeshme për të paraqitur çështjen e saj në kushte që nuk e vendosin atë në disavantazh të konsiderueshëm *vis-à-vis* kundërshtarit të saj (shih Batsanina k. Ruisë, nr. 3932/02, § 22, 26 maj 2009).

61. Përveç sa përmendur në nenin 6 § 2 të Konventës, e drejta e personit në një çështje penale për t'u konsideruar i pafajshëm dhe për t'i kërkuar prokurorisë se i takon asaj të provojë pretendimet kundër tij ose saj, formon pjesë të nocionit të përgjithshëm për një seancë gjyqësore të drejtë sipas nenit 6 § 1 (shih Phillips k. Mbretërisë së Bashkuar, nr. 41087/98, § 40, GJEDNJ 2001-VII).

62. Edhe nëse qëllimi kryesor i nenit 6, në lidhje me procedimet gjyqësore penale, është të sigurojë një gjykim të drejtë nga një “gjykatë” kompetente për të përcaktuar “çdo akuzë penale”, kjo nuk do të thotë që neni nuk zbatohet në procedimet para-gjyqësore (shih Imbrioscia k. Zvicrës, 24 nëntor 1993, § 36, Seria A nr. 275). Me qëllim që e drejta për një gjykim të drejtë të qëndrojë sa duhet “praktike dhe efektive” neni 6 § 1 kërkon që, si rregull, avokatit t'i jepet akses që në hetimin e parë të të dyshuarit nga policia, përveç nëse është e demonstruar nën dritën e rrethanave të veçanta të çdo çështjeje që ka arsye bindëse për të kufizuar këtë të drejtë (shih Salduz k. Turqisë [GC], nr. 36391/02, §§ 50 dhe 55, 27 nëntor 2008).

2. Zbatimi i parimeve të mësipërme në çështjen aktuale

63. Në çështjen aktuale, ankuesit u ankuan se mënyra në të cilën është bërë rreshtimi i identifikimit ishte e padrejtë. Më tej ata pretenduan që gjykatat vendase nuk kanë pranuar asnjëherë kërkesat e tyre për të paraqitur për shqyrtim provat materiale (kapuçat) në seancat gjyqësore publike në çështjet e tyre. Gjykata do të shqyrtojë sipas radhës dy arsyet e kërkesës para saj.

64. Gjykata konstaton se ankuesit u shpallën fajtorë kryesisht në bazë të parashtrimeve të dëshmitarëve okularë të marra gjatë paradës së identifikimit. Ajo vëren se dëshmia e dëshmitarëve okularë që rezultoi nga identifikimi ishte prova kryesore që mbështeste çështjen e prokurorit kundër ankuesve.

65. KPP i Shqipërisë rregullon qartë organizimin e paradës së identifikimit. Gjykata do të shqyrtojë nëse mënyra në të cilën është kryer para e identifikimit në çështjen e ankuesve është në përputhje me kushtet e drejtësisë së nenit 6.

66. Në fillim, ankuesve dhe B.L. iu kërkuar të qëndronin në rresht duke mbajtur veshur kapuçat të bardhë dhe blu, të ngjashëm në ngjyrë me ato të veshur nga autorët e krimit. Dy personat e tjerë në rresht mbanin kapuçat të zinj, në kontrast të qartë me kapuçat bardhë e blu të veshur nga ankuesit dhe B.L. të cilët akuzoheshin për kryerjen e krimit. Ndryshimi i pozicionit të personave në rresht nuk rezultoi në ndonjë rezultat të ndryshëm për ankuesit, meqenëse atyre vazhdimisht u kërkohej të vishnin të njëjtën ngjyrë kapuçi (bardhë dhe blu) (shih paragrafin 13 më lart). Gjykata konstaton se para e identifikimit ishte e barasvlershme me një ftesë të hapur për dëshmitarë për të vënë gishtin e fajt mbi të dy ankuesit dhe B.L. si autorë të krimit.

67. Për më tepër, para e identifikimit u mbajt në mungesë të avokatëve të ankuesve. Nga dosja e çështjes nuk kuptohet që ankuesit kanë hequr dorë me vullnetin e tyre të lirë, shprehimisht ose heshturazi, nga e drejta për asistencë ligjore në momentin e paradës së identifikimit (shih, në kontrast, Kwiatkowska k. Italisë (dec.), nr. 52868/99, 30 nëntor 2000).

68. Gjykata vëren në këtë lidhje se megjithëse gjykata e rrethit pranoi që ka pasur parregullsi në fazën e hetimit, në dënimin e ankuesve ajo u bazua në identifikimin pozitiv të ankuesve bërë nga dëshmitarët okularë në paradën e identifikimit. Megjithatë, as ndihma e siguruar më tej nga avokati, as natyra kundërshtuese e procedimeve gjyqësore të rezultuara nuk mund të kuronin defektet që kishin ndodhur gjatë hetimit penal (shih Salduz, cituar më lart, § 58).

69. Nuk kishte mbikëqyrje të pavarur të drejtësisë së procedurës ose mundësisë për të protestuar kundër parregullsive të qarta. Gjykata konstaton se mosrespektimi i dukshëm i të drejtave të mbrojtjes në këtë fazë, gjithmonë do të paragjykonte drejtësinë e gjykimeve penale të mëvonshme.

70. Përfundimisht, Gjykata vëren që asaj nuk i është shpjeguar se përse janë refuzuar kërkesat e ankuesve për të paraqitur në gjyq kapuçat e përdorur gjatë paradës së identifikimit. Ndërsa është e vërtetë se e drejta për zbulimin e provave përkatëse nuk është absolute. Gjykata duhet të shqyrtojë procedurën e vendimmarrjes për të siguruar që, sa është e mundur, procedura t'i përmbahej kushteve për të siguruar procedime kundërshtuese, barazi të palëve, si dhe mbrojtje të mjaftueshme për të mbrojtur interesin e të akuzuarit (shih Jasper, cituar më lart, §§ 52-53).

71. Gjykata konsideron se në rrethanat e çështjes së ankuesve, drejtësia kërkonte që ata të mund të argumentonin se kapuçat që u ishin kërkuar atyre të vishnin në paradën e identifikimit, të cilët përbënin provën vendimtare për dënimin e ankuesve, ishin krejtësisht të ndryshëm nga ato të veshur nga grabitësit. Megjithatë, në gjyq atyre iu mohua mundësia të rivendosnin parregullsitë që kishin ndodhur në paradën e identifikimit. Në këtë drejtim, Qeveria nuk iu referua ndonjë arsyeje të interesit publik për të fshehur prova të tilla, dhe arsye të tilla nuk janë të dukshme nga procedimet gjyqësore vendase.

72. Në përfundim, duke pasur parasysh konstatimet e mësipërme, Gjykata arrin në përfundimin që procedimet gjyqësore në fjalë nuk përmbushnin kushtet e një gjykimi të drejtë. Për rrjedhojë, ka pasur shkelje të nenit 6 § 1 në çështjen aktuale.

IV. ZBATIMET E NENEVE 46 DHE 41 TË KONVENTËS

A. Neni 46 i Konventës

73. Neni 46 parashikon se:

“1. Palët e Larta Kontraktuese marrin përsipër që t'i përmbahen vendimit përfundimtar të Gjykatës në çdo rast ku ata janë palë.

2. Vendimi përfundimtar i Gjykatës do t'i njoftohet Komitetit të Ministrave, i cili do të mbikëqyrë ekzekutimin e tij.”.

74. Në çështjen në fjalë, Gjykata konstatoi se ishte shkelur rëndë nga autoritetet vendase e drejta e ankuesve për një gjykim të drejtë. Gjykata vëren se kur një ankues është dënuar në shkelje të të drejtave të tij të garantuara në nenin 6 të Konventës, ai duhet, sa të jetë e mundur, të vendoset në

pozicionin në të cilin ai do të kishte qenë nëse kushtet e asaj dispozite nuk do të shkeleshin, dhe që në parim, forma më e duhur e rishqyrtimit, do të gjykohej *de novo* apo rihapja e procedimeve, nëse kërkohej (shih Caka k. Shqipërisë, nr. 44023/02, § 122, 8 Dhjetor 2009; Salduz, cituar më lart, § 72; Xheraj k. Shqipërisë, nr. 37959/02, § 82, 29 Korrik 2008; Öcalan k. Turqisë [GC], nr. 46221/99, § 210 me gjobë, GJEDNJ 2005-IV).

75. Gjykata konsideron se, në çështjen në fjalë, një rigjykim ose rihapje e çështjes, nëse kërkohet nga ankuesi, në parim përfaqëson mënyrën e duhur të rregullimit të shkeljes. Kjo është në përputhje me udhëzimet e Komitetit të Ministrave, që në Rekomandimin nr. R (2000) 2 i kërkonte Shteteve anëtare të Konventës futjen e mekanizmave për rishqyrtimin e çështjes dhe rihapjen e procedimeve gjyqësore në nivelin e brendshëm, duke zbuluar që masa të tilla përfaqësonin “mjetin më efikas, nëse jo të vetmin për arritjen e dëmshpërblimit *in integrum*” (shih paragrafin 33 më lart). Gjithashtu kjo reflekton parimet e së drejtës ndërkombëtare ku një shtet përgjegjës për një akt të paligjshëm është i detyruar të bëjë dëmshpërblimin, që konsiston në rivendosjen e situatës që ekzistonte para se të kryhej akti i paligjshëm (neni 35 i projektneve të Komisionit të së Drejtës Ndërkombëtare mbi Përgjegjësitë e Shteteve për Aktet e Paligjshme Ndërkombëtare – shih paragrafin 35 më lart, dhe, *mutatis mutandis*, Verein gegen Tierfabriken Schöeiz (VgT) k. Zvicrës (nr. 2) [GC], nr. 32772/02, §§ 85-86, GJEDNJ 2009-...).

76. Gjykata vëren se sistemi ligjor penal i shtetit të paditur nuk parashikon mundësinë e rishqyrtimit të çështjeve, duke përfshirë rihapjen e procedimeve të brendshme, në rast se kjo Gjykatë konstaton shkelje të rëndë të së drejtës së ankuesit për gjykim të drejtë. Nuk është detyrë e Gjykatës të tregojë se si mund të sigurohet një mundësi e tillë dhe çfarë forme duhet të marrë ajo. Shteti i paditur mbetet i lirë, nën monitorimin e Komitetit të Ministrave, për të zgjedhur mjetet me të cilat do të kryejë detyrimin e tij për të vendosur ankuesin, sa është e mundur, në pozicionin që ai do të kishte qenë nëse kërkesat e Konventës nuk do të ishin shkelur (shih Piersack k. Belgjikës (neni 50), 26 tetor 1984, § 12, seria A nr. 85), me kusht që mjete të tilla të jenë në përputhje me përfundimet e përcaktuara në vendimin e Gjykatës, si dhe me të drejtat e mbrojtjes (shih Lyons dhe të tjerë k. Mbretërisë së Bashkuar (dec.), nr. 15227/03, GJEDNJ 2003-IX).

77. Megjithatë, Gjykata konsideron që është detyrë e shtetit të paditur që në sistemin e tij ligjor të brendshëm të heqë pengesat që mund të pengojnë rregullimin e mjaftueshëm të situatës së ankuesit (shih, ndërmjet autoriteteve të tjera, Karanović k. Bosnjës dhe Herzegovinës, nr. 39462/03, § 28, 20 nëntor 2007) ose të propozojë një mjet të ri ligjor, i cili do t'i mundësonte ankuesit të rregulloste situatën. Për më tepër, shtetet kontraktuese janë të detyruara të organizojnë sistemet e tyre gjyqësore në mënyrë të tillë që gjykatat e tyre të plotësojnë kërkesat e Konventës. Gjithashtu ky parim zbatohet për rihapjen e procedimeve gjyqësore dhe rishqyrtimin e çështjeve të ankuesve. (shih, *mutatis mutandis*, Verein gegen Tierfabriken Schöeiz (VgT) (nr. 2), cituar më lart, § 97.)

B. Neni 41 i Konventës

78. Neni 41 i Konventës parashikon se:

“Nëse Gjykata konstaton se ka pasur shkelje të Konventës dhe të protokolleve të saj, dhe nëse legjislacioni i brendshëm i Palëve të Larta Kontraktuese lejon vetëm riparim të pjesshëm, Gjykata, nëse është e nevojshme, akordon dëmshpërblim të drejtë për palën e dëmtuar.”.

79. Ankuesit kërkuan secili një pagesë prej 12 000 eurosh në lidhje me dëmin pasuror që ata pretendonin. Kjo shumë është llogaritur duke u bazuar në fitimet e humbura në përputhje me pagën minimale në Shqipëri. Ata kërkuan secili 20 000 euro në lidhje me dëmin jopasuror.

80. Qeveria i kërkoj Gjykatës të rrëzojë pretendimin e ankuesve për shpërblim të drejtë.

A. Dëmi

81. Përsa i përket dëmit pasuror të pretenduar se është shkaktuar, Gjykata ritheksoi se duhet të ketë një lidhje shkakësore të dukshme ndërmjet dëmit të pretenduar nga ankuesi dhe shkeljes së Konventës (shih, ndërmjet të tjerash, Dybeku k. Shqipërisë, nr. 41153/06, § 65, 18 dhjetor 2007).

82. Gjykata, duke pasur parasysh konstatimet e saj në lidhje me ankimet e ankuesit sipas nenit 6 § 1, vlerëson se nuk ka lidhje shkakësore ndërmjet dëmit të pretenduar dhe shkeljes së konstatuar. Gjykata nuk mund të spekulojë me faktin se cili mund të ishte rezultati i procedimit penal kundër ankuesit nëse shkelja e Konventës nuk do të kishte ndodhur (shih Polufakin dhe Chernyshev k. Rusisë, nr. 30997/02, § 216, 25 shtator 2008). Prandaj, Gjykata e sheh të papërshtatshme për t'i dhënë ankuesit kompensim për dëmin pasuror të pretenduar.

83. Përsa i përket dëmit jopasuror, duke vendosur mbi baza të arsyeshme, Gjykata i cakton secilit ankues 4 800 euro, plus ndonjë taksë që mund të jetë në ngarkim të këtyre shumave.

B. Kosto dhe shpenzime

84. Ankuesit nuk parashtruan pretendim për kostot dhe shpenzimet. Si rrjedhim, Gjykata vlerëson se nuk ka arsye për t'i caktuar atyre ndonjë shumë për këtë qëllim.

C. Interesi i munguar

85. Gjykata e mendon të arsyeshme se interesi i munguar duhet të bazohet në kursin marxhinal të huasë së Bankës Qendrore Europiane, mbi të cilën duhet të shtohen 3 për qind.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, NJËZËRI:

1. Vendos të bashkojë ankimet;
2. Deklaron ankimin e ankuesve sipas nenit 3 të Konventës të papranueshëm dhe pjesën tjetër të ankimit të pranueshëm;
3. Vendos se ka pasur shkelje të nenit 6 § 1 të Konventës;
4. Vendos
 - a) që shteti i paditur duhet të paguajë secilin ankues, brenda tre muajve nga data kur vendimi bëhet përfundimtar në përputhje me nenin 44 § 2 të Konventës, 4 800 euro (katër mijë e tetëqind euro) në lidhje me dëmin jopasuror, të konvertuar në monedhën e shtetit të paditur, me normë të aplikueshme në datën e pagimit, plus çdo tatim që mund të vendoset;
 - b) që prej skadimit të periudhës prej tre muajsh të përmendur më lart deri në pagim, mbi shumën e mësipërme paguhet interes i thjeshtë i barabartë me kursin marxhinal të huasë së Bankës Qendrore Europiane gjatë periudhës së mospagimit, plus tre për qind;
5. Rrëzon pjesën tjetër të pretendimit të ankuesit për shpërblim të drejtë.

Bërë në anglisht, dhe njoftuar me shkrim më 20 prill 2010, në përputhje me nenet 77 §§ 2 dhe 3 të rregullores së Gjykatës.

Fatoş Aracı
Zëvendësregjistrues

Nicolas Bratza
Kryetar